

MOGNAD

- ett underskattat ord

Bibelskolan, Korskyrkan, Borås, Micael Nilsson
Torsdagen den 1 sept 2011.

”De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus. Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse. Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del.” (Ef 4:12-16, Svenska Folkbibeln)

Vad ska du bli när du blir stor?

Eller: Vilket mål har du med ditt liv? Ställ frågan till en liten pojke, och han ger dig ett svar. Ställ frågan till en liten tjej. Hon kanske ger dig ett annat. Ställ frågan till en ung människa, till en äldre man... Våra svar varierar med vår utveckling och våra förutsättningar.

Vad svarar du själv?

Våra mål är viktiga eftersom det är mot målet vi löper.

De målsättningar vi har styr våra liv.

Här kommer en ännu viktigare fråga: Vad är Guds mål?

Har Gud ett mål med våra liv? I så fall borde vi ägna det största intresse.

Och svaret är ja – Gud har ett mål med våra liv: "Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem." (Ef 2:10) Gud har planerat, t.o.m. förberett, gärningar för oss.

Men Guds mål för oss är inte bara vissa gärningar, d.v.s. en arbetsinsats. "Ty dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formis efter hans Sons bild, för att Sonen skulle vara den förstfödde bland många bröder." (Rom 8:29) Guds mål med våra liv är framför allt att vi alltmer ska formis efter Jesus Kristus. Hans kärlek. Hans beslutsamhet. Hans mod. Hans sanning. Hans karaktär. Hans tålmod...

Ef 4 talar om: Att bli helt uppfylld av Kristus. Att växa upp till Honom som är huvudet, Kristus. Dessa satser kunde sammanfattas i ordet MOGNAD.

Vad är mognad?

1. Vad betyder mognad för dig? Beskriv en mogen människa. Vad kännetecknar honom/henne? (Formulera. Diskutera.)
2. Beskriv på samma sätt en omogen människa.

Det finns förstås många olika sätt att försöka uttrycka det här på. I NE läser jag så här: "Psykologiskt begrepp som innebär att egenskaper utvecklas till en nivå där de blir funktionsdugliga... Mognaden öppnar möjligheter för nya beteenden och nya inlärningsformer som inte varit möjliga att utveckla innan mognaden inträtt."

Den sista meningen får mig att tänka på något som Jesus sa till sina lärjungar strax innan korsfästelsen, Joh 16:12: "Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu."

Jesus ägnade sig inte åt mental korvstopning. Han hjälpte människor att växa. Och då visste han att det fanns sådant som hans lärjungar inte kunde ta emot förrän de hade mognat lite till. Hur var det nu det stod? "Mognaden öppnar möjligheter för nya beteenden och nya inlärningsformer som inte varit möjliga att utveckla innan mognaden inträtt."

På en hemsida för ett företag (Profil Schager) som arbetar med personlighets- och ledarutveckling läser jag följande intressanta definition:

”Mogna människor

En mogen människa är stabil och upplevs som densamma oberoende av sammanhang och sociala krav. Mogna människor betar sig inte olika beroende på sammanhang. De är ofta mindre själviska och egoistiska och kan arbeta mot långsiktiga mål och ställa egen tillfredsställelse i andra hand. Mognad är också kopplat till ett visst oberoende. En mogen person tänker självständigt och är inte lika känslig för sin image, status eller popularitet. Mognad är ofta lika med vuxet beteende. Mogna människor är kontrollerade och ger ett behärskat utlopp för sitt temperament.

Omogna människor

Omogna personer är ofta barnsliga, impulsiva, lättfrustrerade och tappar humöret för småsaker. Ibland kan de också bli orimligt glada för bagateller. Omogenhet hör ihop med egoism och själviskhet och det är enbart omogna människor som behärskar konsten i att tjura. Omogna människor betar sig ofta olika ihop med olika slags människor. Deras personlighet varierar om de är tillsammans med män, kvinnor, barn, vuxna, underställda eller chefer. Omogna människor spelar också ibland roller och låtsas vara något som de inte är.

Att vara lekfull är däremot inte tecken på omognad. Mogna människor kan vara lekfulla men väljer när. Omogna kan vilja leka vid fel tidpunkt och för mycket.”

Ordet mognad betyder: höjdpunkt, blomstring, fullbordan, kulmen, full utveckling. Vår strävan med våra liv borde alltså vara att mogna. D.v.s. att våra liv skulle blomstra, nå sin kulmen, utvecklas fullt, nå sin fullbordan.

Om Jesus läser vi, Hebr 12:2: ”Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.” Och i Fil 1:6: ”... jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk hos er också skall fullborda det till Kristi Jesu dag.”

Därför var det också Paulus strävan att få växa och utvecklas, Fil 3:12-13: ”Tro inte att jag redan har nått detta eller redan har blivit fullkomlig. Men jag gör allt för att gripa det, när nu Kristus Jesus har fått mig i sitt grepp. Bröder, jag menar inte att jag har det i min hand, men ett är säkert: jag glömmer det som ligger bakom mig och sträcker mig mot det som ligger framför mig.”

Modern psykiatrisk forskning menar också att varje människa innerst inne har en djup längtan efter att få vara fullkomlig. Varför är det så?

Jo, för att det var så det var tänkt! Det var så Gud skapade oss. Till sin avbild. Till sin likhet. Och Gud är fullkomlig. Gud är ren. Gud är hel.

D.v.s. vår längtan efter att få bli förverkligade har djupa, djupa rötter. Den är en längtan efter Gud. Det är naturligt att vi längtar efter att få bli vad vi var ämnade till att vara. Den kristna mognadsprocessen är en process där skapelsebilden återställs i våra liv. Vi formas efter Honom som helt och fullt var Guds avbild. Guds Son. Jesus Kristus. Den fullkomliga människan. Den oförstörda avbilden av Gud.

Det här är verkligt intressant. Jag brukar tänka att det faktiskt finns så mycket som gömmer sig i vårt språk. Språket och orden är ofta komprimerade tanke-system som avslöjar hur vi ser, eller åtminstone en gång sett på saker och ting. Ta t.ex. ordet ”bildning”. Det är ju ett annat ord för utveckling och mognad. ”Bildning”, vad betyder det?

Ordet bildning kommer förstås från ordet... bild. ”Sann bildning utmärks av att den låter den verkliga bild växa fram, som finns inne i människan, och det är bilden av henne själv som en mogen individ.”, skriver teologen Christian Braw i Försvarsfrämjandets tidning Fritt Militärt Forum, i en mycket intressant artikel från en föreläsning om mognad i relation till försvarsmaktens anställda.

”Sann bildning utmärks av att den låter den verkliga bild växa fram, som finns inne i människan, och det är bilden av henne själv som en mogen individ.”

Och han fortsätter: ”Det är detta, som hon är skapad att växa upp och mogna till. Annorlunda uttryckt, det är hennes verkliga jag, något helt annat än de masker och attityder hon kan gömma sig bakom.”

Vad säger han, och vad säger ordet ”bildning”? Jo, att det finns en bild i ditt inre som liksom längtar efter att få komma fram. Det knyter på ett fantastiskt intressant sätt an till skapelseorden, ”skapad till Guds avbild”. Nu säger dock Bibeln att den där bilden liksom gått sönder, rivits itu.

Dags för lite Ferlin, eller hur?

Du har tappat ditt ord och din papperslapp,
du barfotabarn i livet.
Så sitter du åter på handlarns trapp
och gråter så övergivet.
Vad var det för ord – var det långt eller kort,
var det väl eller illa skrivet?
Tänk efter nu – förrn vi föser dej bort,
du barfotabarn i livet.

För mig är det gråtande barnet en bild av människan, som tappat någonting oersättligt, men som inte ens längre minns vad det var. Bibeln menar att det är vår bild av Gud vi tappat, vår Gudsrelation och därmed på många sätt också oss själva. Så här låter detta i Rom 3:23: "Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud..."

Men till det gråtande barnet viskar kärlekens Gud så här, Rom 8:29: "... dem han i förväg har utvalt har han också bestämt till att formas efter hans sons bild, så att denne skulle vara den förstfödde bland många bröder."

Och Paulus fortsätter den tanken i Kol 3:9-10: "Ljug inte för varandra, ni har ju klätt av er den gamla människan och hennes vanor och klätt er i den nya, som förnyas till verklig kunskap och blir en bild av sin skapare."

Detta är verklig bildning. Gud börjar återställa bilden av vem Han är och vem du är i ditt liv, i takt med att du mognar. Låt oss försöka förstå lite till om detta.

"Mogen ålder"

Det svenska språket har ett annat uttryck: "att ha uppnått mogen ålder". Men sanningen är nog den att mognad och ålder inte är synonyma begrepp. Ålder är ett försprång. Ålder borde ha lett till mognad. Men vi vet alla att det inte alltid gör det. Man kan stanna i växten, mentalt, känslomässigt – och andligt. Att ha uppnått en viss ålder är inte det samma som att ha uppnått en viss mognad.

Dessutom är nog mognad även en slags färskvara, åtminstone så sett att man kan ha uppnått en viss mognad men senare regredierat, d.v.s. gått bakåt igen.

"Om detta har vi mycket att säga som är svårt att förklara, eftersom ni har blivit så tröga att lyssna. Ty fast ni för länge sedan borde ha varit lärare, behöver ni någon som undervisar er igen i de första grunderna av Guds ord. Ni behöver mjölk, inte fast föda. Ingen som lever av mjölk är mogen för en undervisning om rättfärdighet. Han är ännu ett barn. Den fasta födan är till för vuxna, för dem som genom övning har fått sinnet skärpt till att skilja mellan gott och ont." (Hebr 5:11-14)

Hur långt har jag kommit i min mognad? Kan det mätas? Ef 4 ger oss värdefull vägledning. Paulus ger oss några viktiga kännetecken för ett moget kristet liv. Låt oss se lite närmare på det:

Vägen till mognad

Låt oss slå fast det direkt – att mogna handlar om tid. Paulus visar oss: Det handlar om att uppfyllas. Att växa upp. D.v.s. om processer. Om tid. Om beslut.

Vissa under gör Gud på en sekund. Han frälser oss på en sekund. Han förlåter oss våra synder på en sekund. Han kan hela oss på en sekund. Han kan befria oss från demoniskt förtryck på en sekund. Mycket kan förändras inom loppet av ett vidrörande.

Men Gud gör inte allt på en sekund. Vissa under gör Gud i tiden. Gud förvandlar oss inte till mogna kristna på en sekund. Han låter oss växa ett helt långt liv. Han arbetar med vår karaktär ett helt långt liv. Han lär oss allt mer om Kristus ett helt långt liv.

Den japanske konstnären Hokusai dog 89 år gammal. I slutet av sitt liv menade han att ingenting han skapat före 50 års ålder var värt att uppmärksammas. Det var först efter 70 års ålder han kände att hans alster hade något värde. På sin dödsbädd utropade denne mästare inom konsten: - Om himlen bara hade gett mig fem år till, kunde jag ha blivit en verklig konstnär.

Ett moget liv uppstår inte som ett blixtnedslag. Mognad liknar mer en soluppgång. "De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd." (Ords 4:18)

Vad skulle hända om vi stannade i växten nu? Om det just nu drogs ett streck framför våra fötter: Hit men inte längre! Om vi efter den här dagen inte tilläts komma längre än vad vi just nu nått. Vi skulle känna som att vi drabbats av en dödsdom. Vi har alla sådant i våra liv vi vill se förändrat. Områden där vi vet att det inte riktigt är vad det borde vara för oss. Eftersatta områden. Områden där vi t.o.m. vet att vi gått bakåt. Nej, vi vill inte stanna här! Vi vill framåt.

Men det är verkligen möjligt att mogna. Det går att ta tag i sitt liv. Det går att förändra saker och ting. Vi måste inte se på hur saker och ting händer oss. Eller inte händer oss. Vi är skapade med initiativförmåga. Vi kan ta initiativ. Vi kan ta beslut. Vi kan välja att överlåta oss till Gud. När vi misslyckas - och det gör vi ibland - kan vi ta beslut om att börja om. Vi kan välja att mogna. För mognad är inte en frukt av ålder, utan av överlåtelse och beslut.

Jesus är målet

Jesus är normen för andlig mognad. Paulus talar om att helt füllas av Honom, och om att växa upp till Honom. Han blir vårt livsinnehåll och vår livsinriktning.

I Edens lustgård kom ormen till människan. Hans ord är en förrädisk blandning av lögn och sanning: -Om ni äter av frukten ska ni bli som Gud. Det var en listig lögn, för sanningen var ju den att människan redan var som Gud. Inte i Guds ställe, men som Guds avbild. Hon skapades till att likna Gud. Men genom att släppa in upproret i sitt hjärta förlorade människan vad hon egentligen redan ägde – sin likhet med Gud. Hon föll. Hon förlorade sig själv. Ondskan kom in tillvaron. Världen blev en spegelbild av människans uppror. Det var hela tiden satans plan.

Men också Gud har en plan.

Han sänder Jesus för att försona människan med sig själv. Han reser ett kors där människan kan finna förlåtelse och sinnesfrid. Vid det korset förändras allt. Vid det korset ges en ny start. "Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit." (2 Kor 2:17)

Gud andades, i skapelsens gryning, in livsande i människans bröst. Hon var död, men fick liv. På nytt lägger Gud sin Ande i människans bröst. Föder oss på nytt. Ger oss andligt liv. Döper oss i sin helige Ande. Ger oss andlig kraft. Låter den helige Ande förbli i våra liv, för att påminna oss om Jesus, och för att undervisa oss om allt. När vi ödmjukar våra hjärtan, söker Guds vilja, respekterar och lyder Andens röst, förvandlas vi. Någonting sker. Vi skärps. Vi dör. Vi uppstår. Vi formas. Vi mognar. Steg för steg upprättar Gud sin avbild i våra liv. Det inte bara påminner om Jesus. Det ÄR Jesus. Jesu liv genom våra liv.

"...och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig." (Gal 2:20)

Kännetecknen på ett moget kristet liv.

Men vad innebär det – mer konkret? Hur ska detta liv ta sig i uttryck. Vad ÄR ett moget kristet liv. Paulus hjälper oss. Ger oss några tydliga kännetecknen på ett moget kristet liv:

En mogen förståelse av vad tro är.

Att nå fram till "enheten i tron och i kunskapen om Guds Son". Enhet i tron och kunskap om Guds Son är alltså någonting att NÅ FRAM till. Det sker inte automatiskt. Det är någonting att sträva efter.

Mognad och enhet hör samman. Bakom kyrkans splittring ligger avsaknaden av ledarskap, och bristen på mognad.

Första kännetecknet på ett moget kristet liv är alltså: En djupare förståelse av vår tro, och en större kunskap om Guds Son.

Det når vi genom att, som Bibelns Maria, VÄLJA platsen vid Jesu fötter; genom att välja kvalitetstid med Gud; genom att välja att studera hans ord. För till slut blir det sant om oss alla att vi har så mycket av Jesus i våra liv som vi själva valt att ha.

Omognad visar sig å andra sidan i att vi inte förstår vad som är viktigt eller inte. Som den här texten i 1 Kor påminner oss om, 1 Kor 1:11-13: "Av Chloes folk har jag nämligen fått höra, mina bröder, att det förekommer motsättningar bland er. Vad jag menar är att ni alla säger: "Jag hör till Paulus", eller "Jag hör till Apollos", eller "Jag hör till Kefas", eller "Jag hör till Kristus". Har Kristus blivit delad? Var det kanske Paulus som korsfästes för er, eller var det i Paulus namn ni döptes?"

Församlingen i Korinth tappade perspektivet när de kristna började kivas om vilken predikant som var bäst.

För det var oväsentligt, menade Paulus, vad de tyckte om detta. Men det som var viktigt det var församlingens enhet.

När vår tro djupnar, och när vår kunskap växer, skapar det andra kännetecknet på mognad i våra liv:

Stabilitet.

Vi möter människor som saknar förmågan att rota sig. De går från församling till församling. De går från relation till relation. De har alltid många argument när de bryter upp, men det obrutna mönstret i deras liv visar den verkliga orsaken: brist på mognad.

Jo, det kan visst finnas legitima skäl för att bryta upp, men om det obrutna mönstret i en människas liv är uppbrott i bemärkelsen flykt, oförmågan att arbeta med sin tro, sig själv, sina relationer, är faktiskt orsaken brist på mognad.

Mognad skapar stabilitet, så att vi inte längre kastas hit och dit av vågorna och förs bort av varje vindkast i läran.

Förtroende för Gud.

"Från Honom får hela kroppen sin tillväxt."

Ett moget kristet liv är mättat med förtroende för Gud. En människa som levt ett helt långt liv med Gud, som lärt känna sin egen svaghet, men tröstats av mötet med Guds kraft, präglas av förtroende. I takt med andlig mognad växer tron på Gud! När en sådan människa ber genomsyras hennes böner av lugn; av en stabilitet som har sina rötter i ett djupt förtroende

för Guds makt och trofasthet. Och det är alltid en vacker och underbar sak att få vara i en sådan människas närhet.

Modet att våga göra sig beroende av sina syskon.

”Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del”.

Vår tid blandar ihop begreppen och uppfattar mognad som oberoende. Men det är skillnad på att vara självständig och att vara självgod, inte sant. Omogna människor växer som klätterrosen därhemma, som måste ha ett stöd för att växa. De klamrar sig fast vid andra, på ett osunt och självutplånande sätt. Mognaden hjälper oss med självinsikten och självständigheten, men den gör oss sannerligen inte oberoende av varandra. Det är långt från vad bibeln lär om andlig mognad. Gud vågade göra sig beroende av en ung kvinna när Jesus skulle födas. Jesus gör sig beroende av sina lärjungar när kyrkan ska upprättas.

Oberoende leder till själv tillräcklighet, som leder till isolering. Ömsesidigt beroende leder till utveckling som leder till gemenskap.

Paulus talar om att i "kärlek hålla fast vid sanningen". Det är en sådan gemenskap som hjälper oss att mogna. En gemenskap där vi inte bara går på samma möten, sjunger samma sånger och lyssnar till samma predikan, utan som också leder fram till att vi överlåter våra liv till varandra.

En gemenskap i kärlek där vi stöder varandra, men också i sanning, där vi kan tillrättvisa varandra. En gemenskap där vi "lägger oss i" varandras liv. Där vi lever i öppenhet inför varandra. Den öppenheten förvandlar.

"Men närhelst någon omvänder sig till Herren, tas slöjan bort. Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet. Och vi alla som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden." (2Kor 3:16-18) Vi förvandlas när vi låter oss avslöjas!

Vi behöver en gemenskap där vi kan få visa vårt rätta ansikte. Dela vår nöd, vår kamp, våra frestelser, liksom vår glädje med varandra. Vi behöver lära oss att ställa närgångna frågor till varandra, i en familj präglad av kärlek och sanning, fylld av förtrolighet.

Frågor som: Hur går det för dig? Hur går det med din utveckling som kristen? Hur är det med familjen? Hur fungerar ditt böneliv? Förstår du vad du läser?

Den öppenheten är ett starkt beskydd över våra liv.

Fienden vill isolera oss. Ensam med sin frestelse föll Eva. Ensam, isolerad från brödrakretsen förrådde Judas sin Herre. Ensam på borggården klarade inte Petrus trycket, utan förnekade sin Frälsare. Men Gud har en annan plan. Den stavas församling. Gemenskap. Ömsesidigt beroende.

Avslutning

Jag väljer att avsluta detta studium med att läsa en saga:

Det var en gång en anka som ruvade sina ägg. När alla andra ägg kläckts fanns ett kvar. Det var större än de andra och det liknade inget annat ägg ankan tidigare sett. När ägget till slut kläckts ser den fulaste ankunge ankan sett dagens ljus. Denna fula ankunge blir snart föremål för den omildaste behandling. Retad, knuffad, biten, oönskad. En dag ger han sig av. Hans

flykt tar honom till vildänderna vid den stora mossen. Inte heller där blir han omtyckt. Han är ständigt avvikande. Ständigt utanför. En dag kommer jägaren. Ett skott. Änderna flyr för sina liv. Den fula ankungen är ensam igen.

Hans liv förblir en ständig, men tröstlös, jakt på gemenskap, tillhörighet och bekräftelse. Överallt är han en främmande fågel. Den utstötta. Den fula ankungen. När vintern kommer är han ännu ensam. Vintern är lång, kall och svår, men ankungen överlever, trots allt. Och med våren kommer så småningom ljuset och värmen. I vårsolen slår han ut sina vingar. De har växt. Fått kraft. Han lyfter. Det bär. Han flyger. Högt. Med luft under vingarna njuter han friheten som aldrig förr - innan han till slut landar i en smal kanal omgiven av doftande syrener. Där får han se en syn som fyller honom med ett märkligt vemod. Ett svanpar. Den fula ankungen tvekar:

-Dessa ståtliga fåglar kommer att hacka mig till döds, om jag, som är så ful, ens vågar närma mig dem. Men bättre att hackas till döds av dem, än att leva som en utstött.

Och han vågar - en gång till.

Väl framme sänker han blicken. Bereder sig på nya glåpord, och på nya tjuvnyp. Han sänker blicken mot vattenytan... Men vad ser han? Han ser sin egen spegelbild, men han är inte längre den fula ankungen. Han ser inte längre den lilla grå fågelunge han varit van vid att se i vattenytan. Han ser en annan bild. Han ser en svan. En stor, skimrande vit, ståtlig svan.

Det var alltså hemligheten. Hemligheten bakom hans utanförskap. Hemligheten bakom det faktum att han alltid varit annorlunda. Han var aldrig någon anka. Han var en svan! En ståtlig och vacker svan.

H.C. Andersen skriver: "Det gör ingenting om man är född i ankgården, bara man har legat i ett svanägg."

Vi kan läsa H.C. Andersens saga som en liknelse: I takt med vår mognad framträder vår sanna natur.

Vad är då vår sanna natur?

2 Petr 1:4: "Han har gett oss sina stora och dyrbara löften, för att ni tack vare dem skall bli delaktiga av gudomlig natur sedan ni kommit undan det fördärv som begäret drar med sig i denna värld."

Du har, genom den nya födelsens under i ditt liv fått del av gudomlig natur! När vi mognar framträder vår sanna natur. Vårt nya och verkliga jag.

Du kan bli hackad på. Du kan bli betraktad som annorlunda. Jesus säger då att världen förföljer oss för att vi inte är av världen. Vi tillhör Gud.

Kanske är vi ännu outvecklade. Små, grå och oansenliga. Men i vårt inre bor den helige Ande. Vi är försonade med Gud. Det gamla är borta. Något nytt har kommit. Något oerhört har skett. Vi har fått del av gudomlig natur. Nu måste vi mogna, och i takt med vår mognad framträder vår nya natur. Den upprättade avbilden.

"Ljug inte på varandra. Ni har ju klätt av er den gamla människan med hennes gärningar och klätt er i den nya människan, som förnyas till rätt kunskap och blir en avbild av sin Skapare." (Kol 3:9-10)

Och kom ihåg: **"Det gör ingenting om man är född i ankgården, bara man har legat i ett svanägg."**